

[Dræbøye]

i strid med grovskitsen, vil ministeren anvende § 11, stk. 3, i sygehusloven, som gør det muligt for ham at forhindre sådanne beslutninger, inden planlægningen er godkendt. Det er derfor fuldstændig umuligt at se, hvor den sag er henne, som forslagsstillerne kræver beslutning om.

Vores opfattelse er den, at de små hospitaler skal bevares; det har vi hele tiden været tilhængere af. Jeg sagde det som ordfører i den debat, vi havde i foråret om samme spørgsmål. Men det er ikke det, denne debat drejer sig om. Spørgsmålet er, om staten midt i den igangværende sygehusplanlægning for hovedstadsområdet skal udstede et diktat med følgende ordlyd:

»Diakonissestiftelsen og Sankt Lukas Stiftelsen bevares med de bestående specialer.«

Den grovskitse for sygehusplanlægningen i hovedstadsområdet, som indenrigsministeren har godkendt, er grundlaget for planlægningen, og det er også vores opfattelse. Den fastslår, at Diakonissestiftelsen og Sankt Lukas Stiftelsen skal bevares med reducerede sengetal. Hvis det alene er et spørgsmål om at få dette slået fast, kunne det have været klaret med det spørgsmål, hr. Hagen Hagensen stillede og fik besvaret allerede den 8. oktober. Men sagen er, at forslaget til folketingsbeslutning går videre end godkendelsen af grovskitsen.

I den skrivelse fra sundhedsstyrelsen, som forelå den 15. juni 1979, og som ligger til grund for godkendelsen af grovskitsen, hedder det bl.a. – og jeg citerer fra skrivelsens side 2:

»Sundhedsstyrelsen må tillige forudsætte, at der i den videre planlægning indgår overvejelser om specialefordeling i de enkelte sygehuskommuner.«

Og indenrigsminister Knud Enggaard, venstre, tiltrådte gennem den godkendelseskrivelse, som ministeriet udformede i brev til hovedstadsrådet af 2. juli 1979, denne formulering ved på side 4 i denne godkendelseskrivelse at skrive:

»Indenrigsministeriet kan tiltræde de i sundhedsstyrelsens nævnte skrivelse den 15. juni 1979 anførte bemærkninger i tilknytning til godkendelsen som grundlag for det videre arbejde med udarbejdelsen af de enkelte sygehuskommuners planer.«

Hr. Enggaard fastslog altså som indenrigsminister, at specialefordelingen mellem ho-

spitalerne i hovedstadsområdet indgår i den videre planlægning. Nu piller venstre m.fl. to hospitaler ud af denne planlægning og fastslår, at de skal fastholde de bestående specialer. Det er i strid med det, der er forudsætningen for planlægningen, og det er i realiteten et politisk dobbeltspil fra partiet venstre. Som regeringsparti siger man ét, som oppositionsparti noget andet.

Men sagen er værre endnu. Skrivelsen af 2. juli 1979 var starten på en planlægningsprocedure, som ikke er afsluttet endnu. Alligevel vil forslagsstillerne have gennemført et direktiv, der, som ministeren svarede her i dag, har en meget, meget tvivlsom hjemmel i den eksisterende lovgivning, og det på trods af, at der blandt de forslagsstillende partier er adskillige, som normalt gør sig til riddere af lokal selvbestemmelse. Her vil man altså gøre det, at man i en igangværende planlægningsprocedure, som er fuldstændig lovreguleret i alle detaljer, vil gribe ind i den lokale planlægningsprocedure og sige: nej, hov, I skal lige huske, at her, 1¼ år efter, at godkendelseskrivelsen forelå, glemte vi lige at sige, at de to hospitaler skal bevares med de bestående specialer!

Jeg synes, det er en uanstændig fremgangsmåde, og jeg opfordrer forslagsstillerne til at trække forslaget tilbage.

Arne Melchior (CD):

Som repræsentant for et af de ifølge den sidste ærede taler dobbeltspillende forslagspartier føler jeg først og fremmest trang til at sige tak til indenrigsministeren for den redogørelse, han har givet her i dag, og som jeg synes i substansen og i alt det væsentligste var en ikke uventet glædelig erklæring, og allerede, lad os sige den fornyede fremkomst af den slags udtalelser fra indenrigsministeren retfærdiggør efter min mening forslaget.

Ministeren opererer ret meget med, hvorvidt det er nødvendigt med sådan et forslag, og da må jeg altså fastholde, at det er det. For ministeren gør jo meget stærkt rede for, at hans rolle først skal spilles på et senere tidspunkt, når kommunerne og hovedstadsrådet har talt, og så ved vi jo udmærket, hvordan det meget tit går undervejs i sådan en sag: der går træde mellem de kommunale og de statslige myndigheder. Det er jo også de samme partier, der er repræsenteret begge steder, og der sker pludselig et skred i nogle